

[Finansministeren]

realiteter, har det stået klart for enhver, der deltog i forhandlingerne, at arbejdsmarkedsbidrag selvfølgelig var noget, der skulle beregnes af lønsummen af den samlede løn og ikke blandes ind i indkomstskattesystemet med alle dets fradragsmuligheder.

Sådan var det i 1989, og sådan var det vistnok også den 14. januar 1993; men der var et møde, jeg ikke deltog i, så det skal jeg afstå fra at fortolke dybere.

Men jeg tror nok, man må sige, at den borgerlige opposition i denne sag har det handicap, at de har siddet på regeringsbænkene i 10½ år. De har et troværdighedsproblem med hensyn til deres modstand mod den såkaldte bruttoskat, mod arbejdsmarkedsbidragene.

Jeg vil også gerne gøre en bemærkning om det med pensionsbidragene, der udhules – mere for en ordens skyld. Hvad er det, der sker med pensionsordninger ved indførelse af regeringens skattereform, inklusive arbejdsmarkedsbidraget? Det er, at de, der er i arbejde, hvad enten det er lønmodtagere eller selvstændige, får en skattelettelse. De, der er på pension, hvad enten det er en pensionskasseordning eller en tjenestemandsoordning, får en skattelettelse. Forskellen er bare, at de, der er i arbejde, betaler for det for en stor del via arbejdsmarkedsbidraget; det gør de, der er på pension, ikke. Altså ligger der i regeringens forslag en i og for sig måske for stor forgyldning af gode pensionsordninger, der i forvejen eksisterer. Det vedstår vi gerne. Det eneste, vi beder om, er, at vi ikke udsættes for den fuldstændig usaglige kritik, der hedder, at i og med at fremtidige indbetalinger til pensionsordningerne skal omfatte arbejdsmarkedsbidrag, foretager man et overgreb mod pensionsordningerne.

Den eneste virkning af dette bidrag er, at de pensionsordninger, der fuldt ud har været underkastet dette arbejdsmarkedsbidrag ved indbetalingen, i løbet af de næste 30-40 år vil komme ned på at være lige så meget værd, som de ville have været, hvis man ingenting havde gjort, hvis man ikke havde lavet nogen skattereform. Ikke en eneste pensionstager vil få en forringet stilling i forhold til sin løn, i forhold til dækningen af sin pension på noget fremtidigt tidspunkt på grund af indførelsen af arbejdsmarkedsbidraget i forhold til en situation, hvor man hverken havde lavet en skatte-

reform eller indført arbejdsmarkedsbidrag. Jeg tror, det er meget vigtigt, at befolkningen forstår det, og det ville klæde den borgerlige opposition, hvis den også erkendte, at den forstod det, for selvfølgelig forstår den det.

Dernæst siger hr. Kai Dige Bach, at man skulle have et fast bidrag, og at man skulle have loft over bidraget. Dertil må man sige, at hvis man havde et fast bidrag eller et bidrag med loft og alligevel gennemførte de meget store marginalskattelettelser, der selvfølgelig giver de største kronelettelser til de højeste indkomster, ville man lave en social profil på den samlede tegning, som ville være helt uaceftabel.

Derfor går jeg ud fra, at det var et synspunkt, som var løsrevet fra sin større sammenhæng, for med mit kendskab til hr. Kai Dige Bach, som jo er en socialt forstående mand med god indsigt, kan jeg ikke forestille mig, at han ville gå ind for, at man skulle betale et så stort arbejdsmarkedsbidrag, som der her er tale om, som var uafhængigt af, hvad man tjente, som var fast, uanset om man var højt- eller lavtlønnet, samtidig med at vi skulle give de højestlønnede meget store kroneskattelettelser i indkomstskattedelen af reformen. Det kan næppe være De Konservatives synspunkt.

Derudover har både hr. Kai Dige Bach og hr. Helge Sander talt om, at der ikke er nogen sammenhæng mellem opkrævning og det, der skal bruges penge på. Jo, det er der i høj grad – der er en meget nær sammenhæng. I og for sig kan man sige, det kan være lidt vildledende at tale om fonde her, for der bliver jo ikke samlet penge op. Det er jo meningen, at det fra år til år og fra overenskomstperiode til overenskomstperiode skal gå i lod, skal passe sammen med indtægter og udgifter, men man skal synliggøre, hvilke omkostninger der for de erhvervsaktive er ved at opretholde et ordentligt dagpengesystem, en ordentlig arbejdsmarkedspolitik.

Endelig skal jeg såmænd bare sige til den diskussion, især hr. Peter Duetoft var inde i med oppositionen, at det er et stort filosofisk problem, hvem der betaler arbejdsgiverafgifterne. Hvis arbejdsgiverne selv tog pengene op af arbejdsgivernes egne lommer, skulle der jo have været en meget kraftigere lønstigning i Tyskland siden Otto von Bismarcks tid, end der har været i Danmark, men lønomkostningerne er jo ikke væsentlig højere i Tyskland.